

Arrest

nr. 301 959 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MAFUTA LAMAN
Louizalaan 65 / 11
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 februari 2024 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 februari 2024 aan op de nationale luchthaven in Zaventem met vlucht SN359.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 februari 2024 de beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Op 12/02/24 om 10.20 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende [P.V.] inspecteur

Mevrouw:

naam [S.O'O.] voornaam [J.]

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem.Rep.) [...]

houder van het document nationaal paspoort van RDC [...]
afgegeven te Minafet [...]

houder van het visum [...] van het type C afgegeven door de Belgische vertegenwoordiging te Kinshasa geldig van 30.01.2024 tot 30.07.2024
voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Kinshasha met SN359 [...] op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Betrokkene verklaart op basis van toeristische motieven naar België te komen voor de duur van 41 dagen (terugkeerticket dd 23.03.2024). Betrokkene is niet in het bezit van reisdocumentatie, stadsplannetjes of enig andere vorm van toeristische referentie en kan enkel verklaren dat ze het atomium wenst te bezoeken.

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor haarzelf en haar man, haar man reist echter niet mee. Na contact van de Belgische Federale Politie met het hotel, blijkt dat de reservatie op beide namen bestaat, maar dat deze echter nog niet betaald is.

[...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 20 euro en 520 dollar (= +/- 481.41 euro) en dit voor een verblijf van 41 dagen (terugkeerticket dd 23.03.2024). Met dit bedrag dient betrokkene ook nog haar hotelverblijf te bekostigen. Het richtbedrag voor België op hotel is 95euro/persoon/dag. Zodoende is dit bedrag onvoldoende. Verder toont ze ons ook een visa kaart maar deze behoort tot haar man, maar ze reist alleen.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Haar betoog luidt als volgt:

“En ce que la décision querellée n'est pas adéquatement motivée ;

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par la requérante à l'appui de sa demande :

Que la requérante muni d'un visa de Belgique avait, lors de son arrivée à l'aéroport de Bruxelles. présenté toutes les garanties nécessaires à savoir

- Une réservation d'hôtel ,*
- Une carte de crédit assurant la prise en charge de son séjour*
- Etc.*

Alors que « l'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés (CE, no 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ).

Tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler.

Dans un Etat de droit. ce principe est d'application absolue.

De plus la décision parle de l'absence d'un véritable plan touristique alors que la requérante a répondu à toutes les questions quant à son séjour en Belgique : réservation d'hôtel,...

Elle a répondu clairement aux questions relatives au but, circonstances, et lieux à visiter en Belgique.

D'autre part. il faut savoir que :

- *la requérante est médecin, elle a un travail duquel elle a pris congé. * Elle est mariée*
- *Son mari est procureur de la République*
- *La requérante a trois enfant*
- *Elle et son mari sont propriétaires*

Qu'elle n'a aucune raison de rester vivre en Belgique

De ce fait, cette décision repose sur des motifs inexacts.”

2.3.2. De Raad merkt op dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische

en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekster wordt teruggedreven omdat zij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven en omdat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Waar verzoekster aanvoert dat de feiten die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing tot terugnrijving niet deugdelijk zijn, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster stelt dat zij op alle vragen die haar werden gesteld heeft geantwoord, maar toont daarmee niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat zij niet beschikt over reisdocumentatie, stadsplannetjes of enig andere vorm van toeristische informatie. Van een persoon die op 12 februari 2024 het Rijk poogt binnen te komen en die beschikt over een terugkeerticket op 23 maart 2024 – wat impliceert dat een toeristisch verblijf van eenenveertig dagen is gepland – mag worden verwacht dat hij beschikt over enige toeristische documentatie of dat hij, minstens, een aantal documenten kan voorleggen waaruit kan worden afgeleid hoe hij zijn verblijf zal invullen. Verzoeksters toelichting, dat zij heeft uiteengezet welke plaatsen zij in België wenst te bezoeken, doet aan het voorgaande geen afbreuk en is in strijd met de vermeldingen in het door de met grenscontrole belaste diensten opgestelde verslag, waarin wordt aangegeven dat verzoekster niet veel verder kwam dan te vermelden dat zij het atomium wenst te bezoeken.

Daarnaast stelt verzoekster dat zij heeft aangetoond dat zij over een hotelreservatie beschikt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Hij heeft opgemerkt dat het een reservatie voor twee personen betreft, terwijl verzoekster alleen reist, dat de verblijfskosten – in tegenstelling tot wat verzoekster verklaarde – nog niet werden betaald en dat verzoekster niet aantoonde hiertoe over voldoende financiële middelen te beschikken. Het door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stuk, waaruit blijkt dat zij ondertussen een kamer voor één persoon reserveerde, is een stuk waarmee verweerder geen rekening kon houden en dat dus niet dienstig kan worden aangewend in de procedure voor de Raad. De Raad merkt ten overvloede op dat uit dit stuk hoe dan ook niet blijkt dat de verblijfskosten werden betaald.

Uit het door de met de grensinspectie belaste diensten opgestelde verslag blijkt bovendien dat verzoekster stelde niemand te kennen in België en dat er vervolgens werd vastgesteld dat zij wel door iemand werd opgewacht, zodat kon worden aangenomen dat zij poogde te verhullen waarnaar zij zich precies zou begeven en waar zij zou verblijven. Tevens werd opgemerkt dat verzoekster twee reiskoffers had, waarvan één koffer vol met voedsel, en het is niet aannemelijk dat iemand op hotel gaat met een koffer vol met voeding.

Voorts betwist verzoekster niet dat zij niet het bezit was van voldoende contant geld om de kosten verbonden aan haar voorgenoemen verblijf in België te dragen en dat zij niet over een eigen kredietkaart beschikte.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Verzoeksters toelichting dat zij arts is, dat zij werk heeft, dat haar echtgenoot procureur is, dat zij drie kinderen heeft en dat zij en haar echtgenoot eigendommen hebben – hetgeen verzoekster onderbouwt door een aantal stukken ter terechtzitting neer te leggen – wijzigt niets aan het voorgaande.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

G. DE BOECK